

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.

Titel: Udrag fra To Tidsaldre

Citation: Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensverd, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726068565488/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

et Signal, der strax blev besvaret af hans landlige Kammerater, som med deres gode sjællandske Bondedialect sang det franske Omqvæd, som deres lille Anfører havde lært dem, og som en sand Armee fra Republikens unge Dage ilede den lille Trop, med Traskoc paa Fødderne eller barfodet, til sin General, og forenede sig med ham paa Engen.

Claudine var dybt greben af Barnets Beretning. Hvor var den mig dog nær, sagde hun ved sig selv, den Ulykke, der af alle vilde meest nedtrykket mig! O Gud! hvor minder min Samvittighed mig om den mørke Time, da jeg selv – ligesom denne Rasende – vilde have kastet mig i Havet med dette Barn, og endt dets kostbare Liv med mit eget, staet for min Dommer hisset som en Forbryderske, mødt Lusard som hans Søns Morderske! Jeg skjælver ved Tanken! Var den Ulykke rammet mig, som nu idag truede mig, da havde Straffen, saa haard den var, dog været retfærdig. Ja i Sandhed! det er ingen Drøm, en højere Haand beskærmer min uskyldige Søn. Bør ikke denne Tanke styrke mit synkende Mod? Men i dette Øieblik vil det svigte mig. Hvor ængster jeg mig ved at tænke paa denne halv afsindige Mand, der altid omsværmer mit stille Opholdssted! Jeg føler mig saa forladt, jeg føler hvad det vil sige for mig og mit stakkels Barn at være uden Beskytter.

Neppes havde Claudine i sit stille Sind udtalt disse Ord, før en Beskytter uventet viste sig. En Vogn, kjørt af en Postillon, holdt i Nærheden, en Mand sprang ud og ilede mod Havegittret, og inden Claudine kunde fjerne sig, løb han hende imøde, greb hende i sine Arme, trykkede hende til sit Bryst og kunde for indre Bevægelse neppe sige: »Claudine! kjender du mig ikke igjen?» Og med ubeskrivelig Glæde hilste Claudine sin Ungdomsven og Slægtning Ferdinand Valler.

Da den første Bevægelse ved Gjensynet var sagtnet, sagde Ferdinand: Endelig finder jeg dig, efter en lang, forgjæves Leden. Det er nu henimod ni Aar siden vi sidste Gang saaes. Hvornæget er dog forandret i vor Kreds og i hele Verden i dette Tidsrum! Af mine første Breve fra Udlandet veed du ventelig, at jeg i Paris vandt en Ven i en ung Schweitzer. Da han reiste hjem til sit Land, fulgte jeg med ham efter hans Ønske. Hans Fader og han selv stode i Spidsen for et omfattende industrielt Foretagende. Ved Hjælp af mine Sprogkundskaber og ved min Vens Godhed blev jeg først Medarbejder og siden